

Sally, Lien en Stef, motor-ordonnansen van de Staf van het 1e Bataljon, 41e Regiment Infanterie.

nu de motor onder de boomen en gaan loopende verder, doch wij houden de plaats waar de motor staat in de gaten. Wij zien een klein huisje, waar licht brandt. Wij er op af, luisteren natuurlijk eerst voorzichtig aan het raam, daar het een vijandelijke post kon zijn. Wij hooren dat er Brabantsch gesproken wordt. Toch loopen wij nog eens om het huisje heen, kloppen dan aan. Men roept binnen wie daar is, wij zeggen: „Hollandsche militairen.” Nu komt er iemand naar de deur toe en maakt deze open, terwijl hij zegt: „kom binnen, kom binnen!” Wij gaan naar binnen en zien een stuk of vijf menschen zitten.

Er wordt direct goed voor ons gezorgd, wij krijgen koffie en men vraagt ons of wij iets willen eten, maar hiervoor bedanken wij. Men presenteert mij een sigaret en men vraagt ons het een en ander. Wij vertellen dan, wat wij de laatste uren hebben medegemaakt, de menschen vinden het verschrikkelijk en vragen of wij niet beter de nacht hier bij hen konden doorbrengen. „Nee,” zeiden wij, „wij kunnen niet hier blijven.”

Sally en ik spraken af, dat wij zoo gauw mogelijk zouden trachten op de groote weg